

תת"ע 9439/08 - מדינת ישראל נגד אדר - יזמות והסעה בע"מ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9439-08-17 מדינת ישראל נ' אדר - יזמות והסעה בע"מ

לפני כבוד השופט דן סעדון
מדינת ישראל
המאשימה:
נגד

הנאשמים:
אדיר - יזמות והסעה בע"מ
עו"ב"כ עוז א/or שלם

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שנייתן עקב אי התאזרחות הנאשמת לדין.

לנאשمت נרשמה הזמנה לדין שעוניינה נהייה במחירות 91 קמ"ש בדרך עירונית בה מותרת מהירות מרבית של 60 קמ"ש. הזמנה לדין נשלחה לכתובת שאין חולק כי היא כתובתה של הנאשمت וחזרה בציון "לא נדרש". בעקבות זאת נשפטה הנאשמת בהיעדרה והושת עליה קנס בסך 6000 ל"נ.

הנאשمت טעונה כי לא ידעה על הדיון ואילו הייתה יודעת עליו הייתה בוחרת להתייצב. מעבר לכך, אין בכך הנאשمت טענה מהותית לעניין גרימת עיוות דין זולת כפירה סתמית בביצוע העבירה וטענה משתמשת כי הקנס שהושת בגין הדיון גבוה.

התביעה מתנגדת לבקשתה. לטענתה, אין בבקשתה הסבר מדוע לא נדרש דבר הדואר שנשלח למען הרשות.

דין והכרעה

אין חולק כי הזמנה שנשלחה לכתובתה של הנאשמת חזרה בציון "לא נדרש". האם מדובר בהזמנה כדין? בפסקה קיימות דעות לכואן ולכאן. לדעתי מדובר במקרה חוקית אשר הנאשמת לא השכילה לסתור אותה. בעת ביצוע העבירה הייתה העבירה מסוגת כהזמנה לדין. קיימת פסיקה של בית המשפט המחויז בת"א הגורסת כי משעה שבזמןה לדין עסוקין אין תחוללה לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי אלא לסעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי. על פי השקפה זו החזרת הזמנה לדין בציון "לא נדרש" לאו המצאה היא (ראו למשל: עפ"ת (ת"א) 2493-07-14 **オスמן נ' מ"** (15.7.14). פסיקת בית המשפט העליון גורסת כי גם על עבירות מסווג "הזמןה לדין" חלה תקנה 44 לתקנות סדר

עמוד 1

הדין הפלילי. הטעם לכך הוא שהתקינה הנ"ל חלה על "עבירות תעבורה שעיליהן חל סעיף 239א לחוק...". סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי דין, ב"עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, ...". [ראו לעניין זה: רע"פ 3202/3 ב' נחום מ' מדינת ישראל (18.5.16)]

אני סבור שיש להעדיף את הדעה האחרונה על פני הראשונה. סעיף 237 לחוק סדר הדין הפלילי מתייחס להמצאת "מסמר" באופן כללי, ללא הבחנה בין סוגים מסוימים. לעומת זאת הוראות סעיף 239א לחוק סדר הדין הפלילי ותקינה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי יוצרות הסדר ספציפי בנוגע להמצאת הזמנה. על פי כלל הפרשנות הידוע, יש להעדיף את החלטת הנורמה הספציפית על פי הכללית. מכאן מסקנתי כי בעניינו קיימת תחוליה לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. תקנה זו קובע כי משנשלחה למענה של הנאשמה הזמנה לדין רואים בהזמנה כמי שנמסרה כדין לנאשמת אלא אם הראותה הנאשמת כי לא קיבלה את הזמנה מסיבות שאין תלויות בה. הנאשמת אמונה לא קיבלה את הזמנה (שכן היא חזרה במצוון "לא נדרש") אך בכל הנוגע לטיסבה שבגינה לא נמסרה הזמנה מילאה הנאשמת פיה מים ולא ניתן לומר כי עמדה בנטלה להראות כי קיבלת הזמנה נובעת מסיבות שאין תלויות בה. לאור האמור אני סבור כי הזמנה לדין הומצאה לנאשמת כדין והנאשמת לא הציגה הסבר סביר לאירועה.

הטעם האחרון בגיןו ניתן לבטל את פסק הדין נוגע לעיוות דינה של הנאשמת. גם בעניין זה לא פירטה הנאשמת כיצד ומדוע נגרם לה עיוות דין בשפטתה בהיעדרה, מלבד כפירה סתמית בעבירה וטענה משתמשת בדבר גובה הקנס. אין פירוט של נתונים שהיו עשויים להצדיק הטלת קנס נמוך יותר אילו הייתה הנאשמת זוכה לטעון את טעונותיה עבר לגור הדין.

לאור האמור אין הצדקה לביטול פסק הדין. לפנים משורת הדין ועל מנת שהנאשמת תקבל בכל זאת את יומה בבית המשפט יבוטל גזר הדין בלבד אם תשלום הנאשמת הוצאות בסך 500 ₪ לטובת אוצר המדינה עד יום 20.12.17.

המציאות תעביר עותק החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, ב' כסלו תשע"ח, 20 נובמבר 2017, בהuder
הצדדים.